

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 12/prosinec 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>L. Heryán: Exotem na této zemi</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
Sobota	12–18	společenství EXIT – pomoc lidem bez domova (<i>1. a 3. sobota v měsíci</i>)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronymova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO se sešlo v pondělí 11. 12. na své 782. schůzi. Přítomni: Bedrník, Drápalová, Jungwirthová, Holý, Kolář, Pechar, Procházková, Slabý, Zvánovcová, Borovská.

Biblický úvod připravil David Slabý (Matouš, 25,21, podobenství o hřivnách). Staršovstvo projednávalo dokončení úprav v Evenu (přístavbě). Zajistilo přípravu na vánoční hru. Debatovalo o bezpečnostních kamerách při kostele (bude rozhodnuto až při rekonstrukci hlavní budovy). Pozvalo br. Lukáše Kalinu, aby promluvil o akci vaření polévky pro bezdomovce, do níž by se náš sbor mohl zapojit.

JH

Z KALENDÁŘE (VŠECHNY BOHOSLUŽBY ZAČÍNÁJÍ V 9.30)

- 17. 12. bohoslužby, Večeře Páně
- 17. 12. 14.00 a 16.00 vánoční hra
- 20. 12. 19.00 koncert H. Střížkové a R. Měřínského
- 24. 12. bohoslužby
- 25. 12. bohoslužby, Večeře Páně
- 31. 12. bohoslužby; od 17 hodin Braník Open
- 1. 1. 2018 bohoslužby, Večeře Páně
- 7. 1. rodinné bohoslužba
- 14. 1. bohoslužby
- 21. 1. bohoslužby, Večeře Páně

KŘEST ABIGAIL GRULICHOVÉ

o první adventní neděli 3. 12. 2017

Abigail, rodiče...

Příběh o vjezdu do Jeruzaléma se v církevní tradici čte v kostele dvakrát do roka. Na Květnou neděli a v Adventu. Dva okamžiky, kdy si připomínáme nějaké Boží přícházení k lidem. Vánoce a Velikonoce nějak patří k sobě i z mnoha dalších důvodů, já v tuto chvíli vyzdvihnu motiv dětí. O Vánocích si připomínáme narození malého Ježíška. To je jasné. Ale i v tom velikonočním biblickém čtení byly děti zmíněny. Pán Ježíš cituje osmý žalm. To jsou ta slova o ústech kojenců a nemluvnat, která chválí Boha.

Ty děti tehdy při Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma volaly „Hosana“, tedy česky „smiluj se“. Je to prosba o Boží smilování. Rozpoznání, že skrze Pána Ježíše jedná v tomto světě Bůh. A Pán Ježíš má z toho jejich volání radost. Spoléhání na Boží lásku a Boží slitování, to je základ křesťanské víry.

Když křtíme malé dítě, je to vyjádření úplně stejné víry. Abigail si nemůže vůbec nic zasloužit. Ve křtu ji svěřujeme Bohu ve víře, že se nad ní Bůh slituje ne proto, co udělala, ale ze své lásky a milosrdenství. Na nás je jí o tomto Božím milosrdenství vyprávět, ukazovat jí na vlastním životě, že pro nás toto Boží milosrdenství je cenné. Modlit se za ni, aby se k němu jednou sama přiznala.

Jedna z manželek krále Davida se jmenovala Abigail a také jedna ze sester krále Davida se jmenovala Abigail. Bylo to nejspíš oblíbené jméno, protože znamená něco jako „Otec má radost“. Otcem je tam jistě na prvním místě myšlen Pán Bůh. Ale právě tak to platí i pro jejího pozemského otce a vůbec pro nás všechny, že to bude fajn, když se z Abigail budeme moci radovat.

Pane Ježíši Kriste, Tobě ve křtu odevzdáváme Abigail. Prosíme, připoj ji znamením křtu ke svému lidu, dej, aby rostla ve víře, naději i lásce, abys z ní měl radost Ty a měli jsme z ní radost i my. Veď ji i nás, abychom se vzájemně podpírali a pomáhali si na cestě k Tobě. Amen

POŽEHNÁNÍ

Neděle 10. 12. - kázání o Josefovi jako předobrazu Ježíše Krista a požehnání sestrám – služebnicím přímluvných modliteb

V rámci našeho sboru dobře funguje vzájemná modlitební podpora jednotlivých členů. Protože bychom za sbor chtěli tuto praxi podpořit, rozhodlo se staršovstvo pověřit sestry Jitku Zvánovcovou, Martu Drápalovou a Jarmilu Čiernou službou přímluvných modliteb poněkud oficiálněji.

Pokud někdo z Vás či Vašich blízkých bude vnímat potřebu přímluvné modlitby a nebude mít na koho konkrétního se obrátit, s důvěrou doporučujeme tyto sestry, které svěřené věci budou předkládat pouze Bohu na modlitbách a nebudou je šířit nikam dál.

Proto prosím tyto sestry, aby předstoupily k přijetí požehnání. Zároveň prosím bratra kurátora i případné další členy staršovstva, aby předstoupil před kazatelnu.

Mistr snů přichází. Josef byl zvláštním způsobem obdarovaný. Ty sny opravdu byly od Boha. Jeho bratři to nepřijímali, naopak se zatvrdili.

Požehnáním vám chceme vyprošovat, abyste v tom zvláštním obdarování, které máte vy, přijaty byly. A také aby se tak jako k Josefovi, jeho snům i jejich výkladům Bůh přiznal, tak aby se přiznal i k vašim modlitbám a povolání k této službě stvrdil jejich naplňováním.

Apoštol píše (Jk 5,16-17) Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. Eliáš byl člověk jako my, a když se naléhavě modlil, aby nepršelo, nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. A opět se modlil, a nebe dalo déšť a země přinesla úrodu.

Hospodine, žehnej těmto sestrám ve službě, ke které je povoláváš. Přiznej se k ní a dej poznat, že jsi je pro oběť svého syna připočetl právě mezi Ty spravedlivé, jejichž vroucí modlitby mají velkou moc. Požehnej Vám ve vaší službě všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý. Amen ■

Už je to přes 30 let, co jsem přišla do branického sboru a jsem za to Bohu opravdu vděčná, že jsem mohla najít dobré společenství a moje víra zde mohla

vyrůst. Když pak v průběhu let přišly na naši rodinu těžké chvíle, našla jsem zde mezi přáteli oporu i pomoc.

Ještě před cca. 12 lety bych si nedokázala představit, že bych se mohla modlit před někým jiným sama nahlas nebo dokonce se modlit osobně s někým, kdo modlitbu zrovna potřebuje. Ale od té doby jsem pochopila, že kromě modlitby o samotě na soukromém místě a společné modlitby sboru při bohoslužbách mohou být i modlitby ve dvojici, či společná několika křesťanů, kdekoli je třeba.

Jsem vděčná za to, že jsem mohla v obtížných chvílích mít nablízku lidi, kterým jsem mohla důvěřovat, a kteří se za mne mohli modlit. Jsem šťastná, že v našem sboru je v úterý modlitební skupinka a modlitby za potřebné členy sboru jsou součástí ranního čtení. Bohužel se nemohu účastnit.

Společně s Martou Drápalovou se účastníme občas křesťanských akcí, kde jsme součástí modlitebního týmu. Znamená to, že v určené době po přednášce na téma např. vztah k rodičům jsme k dispozici těm účastníkům, kteří se potřebují někomu svěřit se svým problémem a touží po tom, aby se někdo za tuto konkrétní věc s nimi (či za ně) modlil.

Byla bych ráda, kdybychom s Martou, jako členky staršovstva, se mohly případně takto modlit i s těmi členy sboru, kteří zrovna prožívají něco obtížného.

Jitka Zvánovcová

Profesí jsem psycholožka. Chci druhé respektovat a dát jim zažit přijetí. Mám zkušenosti z pracovišť Diakonie – z krizového centra a z linky důvěry, takže mohu vyslechnout a poradit v záležitostech vztahů v rodinách i vztahů pracovních. Svou odbornost jsem vždy propojovala se svou křesťanskou vírou.

Jarmila Čierná

Na naší cestě víry nás leccos zasáhne, znejistí, příliš tíží. Někdy v nějaké věci opakovaně selháváme. Jsou období, situace, kdy máme velké obavy, strach nebo pochybnosti, kdy potřebujeme povzbuzení k životu z víry. Verš z Galatským 6.2 nás vybízí k tomu, abychom si vzájemně pomáhali.

Vděčně myslím na lidi, kteří se za mě ve sboru v těžkostech modlili, kdy se moje naděje mohla obnovit, kdy jsem se mohla nějak jinak a znovu spolehnout, že jsem v Boží ruce.

Chcete-li požádat o modlitbu, rozhovor, probrání problému, obraťte se na nás. Můžeme se domluvit na krátkém setkání po bohoslužbách, nebo někdy jindy v klidu v přístavbě nebo v pondělí s J. Čiernou v její pracovně na Smíchově. Můžete se spolehnout na naši naprostou mlčenlivost.

Marta Drápalová

UPOUTÁVKA

Martin Luther – Desatero

Tématem většiny poprázdňinových biblických hodin bylo (a ještě je) pětisté výročí Martina Luthera a světové reformace – Lutherovy dopisy, teze, myšlenky. A v poslední době, nově vydaná knížka pro děti „O bouřce, Bibli a Martinu Lutherovi“ (napsali L. Férová, O. Macek, L. Ridzoňová, vydal Kalich 2017).

UKÁZKA Z KNIHY:

To, co Martin Luther napsal, si mysleli mnozí, jenže málokdo měl odvahu to říci tak nahlas jako on.

Hodně lidí tím však rozzlobil. Hlavně arcibiskupa Albrechta, papeže Lva X. a Johanna Tetzela: „Jak si jeden mnich může dovolit postavit se proti nám?! Pochybovat o tom, co rozhodli v Římě?!“ Vadilo jim také, že lidé odpustkové kartičky skoro přestali kupovat. Peněz ve velkých pokladnicích nepřibývalo.

Jiní však Martina povzbuzovali: „Přestaň konečně psát latinsky a jen pro učené a vylož to, co říkáš, obyčejným lidem v Německu.“

Martin už neváhal a vydal německy psanou malou knížku, ve které vysvětloval: „Když si člověk pořádně přečte Desatero a zamyslí se nad tím, jak žije, zjistí, že z nás Pán Bůh musí být hodně smutný. Nebereme ho vážně, spoléháme na kdeco či kdekoho jiného, jen ne na něho. V neděli neodpočíváme ani nestudujeme Bibli. Neposloucháme své rodiče. Ublížíme druhým, pomlouváme je, okrádáme se, lžeme si, závidíme. Jenže – i kdybychom se na hlavu stavěli, dokonalí nebudeme. Já sám se tím hodně trápil, pořád jsem měl z Pána Boha jen strach a snažil jsem si jeho lásku zasloužit. My prostě nezvládneme prožít život tak dobře, abychom se dostali do nebe a Pán Bůh nám zatleskal. Když něco pokazíme, má nám to být líto, máme prosit o odpuštění, zkusit to napravit. Máme se snažit. Hlavně však musíme pochopit, že Pán Bůh o nás stojí, i když jsme takoví, jací jsme. Žádné odpustkové kartičky si od papeže není potřeba kupovat. Vždyť Ježíš šel na večeři i k takovému Zacheovi, nejhoršímu člověku v Jerichu, a vůbec mu nic nevyčítal. K ničemu ho nenutil. Pán Bůh nás má rád. Z toho se můžeme radovat. Máme mu být vděční. A ta vděčnost vypadá tak, že pomáháme lidem kolem sebe. Smrti se také nemusíme bát. Budeme –li Pánu Bohu věřit, tak s námi bude tady na zemi a pak s ním budeme v jeho království, v nebi.“

EZER MU POSTAVTE EVEN

Even. Nové jméno pro novou budovu. Mohlo by to být něco průhlednějšího, srozumitelnějšího, třeba Přístavba, Domeček, Srub, nebo prostě „to“, co je Tam vedle. Návrhů je více, jistě, ať si „tomu“ každý říká, jak chce; nikdo tu nic nenařizuje z moci úřední. Ani staršovstvo nic nenařizuje, ale přece jen skromně doporučuje. Protože je dobré, když vedle běžných až triviálních slov aspoň občas zazní cosi nevšedního. Náročnějšího. Něco, co odkazuje kousek dál a výš. Něco, co i v náhodném návštěvníkovi vyvolá zvědavost, když to zaslechne nejen v liturgii, ale třeba mezi dveřmi. Jakže to říkali? Kdeže ty děti mají nedělkou? Neboť zvědavost vede k otázce, otázka k odpovědi, odpověď k další otázce, a třeba v tom celém kdesi uvízne i kousek toho, co chceme – zvěstovat.

Dvě neznámá slova – dvě hádanky, které ovšem pro písmáky nebudou tak těžké. První hádanku snadno rozluští ten, kdo zná písničku „Chvaliž Hospodina... *Ezer* mu postavte KÁMEN!“ (EZ 549). A druhou hádanku vyluštil za nás již prorok Samuel, když postavil kámen na památku jednoho vítězství nad Pelištejci: „I nazval Samuel jméno toho KAMENE *Eben-Ezer*, nebo řekl: Až potud POMÁHAL nám Hospodin“ (1S 7,12).

Eben tedy znamená KÁMEN. „B“ se ovšem v hebrejštině někdy vyslovuje jako „V“, a to se nám tu zrovna hodí. *Even*. To se nedá s ničím splést, leda s anglickou „událostí“ (*event*), což by vůbec nevadilo. Nebo s tím vzácným cizokrajným dřevem. Anebo s tím vzácným muzikantem, který se jmenoval Petr. Ovšem ani tyto omyly by nebyly marné: vždyť řecké *petra* rovněž znamená „skálu“ a sousloví „Dřevo a kámen“ je zavedenou značkou našeho kostela (mimo jiné i díky známému CD, které náš sbor r. 2000 poslal darem papeži Janu Pavlu II., za což nám jeho kancelář hezky poděkovala).

Náš kostel stojí pod Branickou skálou. To vidí každý na první pohled. Jenže ještě více než na budovách a skalách, které jsou vidět, záleží na tom, co je slyšet. „*Naslouchejte*, nebesa, budu mluvit, *poslouchej*, země, řeči mých úst... Hlásám Hospodinovo jméno... *On je Skála*, Bůh věrný a bez podlosti, spravedlivý a přímý...“ (Dt 32,1–4).

Náš kostel je dřevěný. To také vidí každý na první pohled. Kdo však navíc umí také poslouchat, porozumí hlubšímu smyslu oné staré historicky o „provizorní“ stavbě: jak kamenný kostel nebyl branickým evangelíkům povolen, a jak právě během stavby toho dřevěného (od září 1947 do dubna 1948) se zmocnili moci komunisté. Kdyby tehdy bylo po jejich, byla by veškerá církev zahrnuta mezi kamenné zdi kostelů a tam, v ghettu samospravedlivých, by vuschla a vymřela.

Naštěstí nám POMÁHAL Hospodin – jako když orel bdí nad svými mláděty a nosí na svých křídlech; jako když nás „kojí medem ze skaliska a olejem ze křemene skály... a napájí ohnivým vínem“ (Dt 32,11–13) – za těmito trochu bizarními přirovnáními cítíme péči a vůni, teplo a žár, svobodu, rozlet, mateřskou lásku... prostě něco stokrát lepšího, než maso z egyptských hrnců ze smradlavých vývařoven KSČ. Tahle stavba by nestála bez veliké pomoci. Od Boha i od lidí. Neboť jsme na ni nevzali ani korunu „od státu“ či „z restitucí“. Ano, i to je součást křesťanského zvěstování. Avšak jakmile by se nám začítelo propadnout budovatelské pýše, zaťukejme si na dřevo:

DŘEVO, jež podléhá ohni, nám připomíná, že veškeré lidské projekty podléhají Božímu soudu. AŽ POTUD nám pomáhal Hospodin (1S 7,12) a jeho milosrdenství je věčné, jak v našem kostele vyznáváme každou neděli (Ž 136). Neboť právě o to se jedná, v našem blahobytu, v nové pohodlné budově, abychom na jeho milosrdenství *nezapomněli*: „Rozpomeň se na dny dávné...“ (Dt 32,7). Jinak skončíme bídně: jako ti, jejichž srdce obrostla tukem, Bohem opovrhli, Skálu své spásy potupili, opomněli Skálu, která je zplodila, zapomněli na Boha, který je v bolestech zrodil; a Hospodin to viděl a odvrhl je, uražen skutky *svých synů a dcer* (Dt 32,15–19).

Z tohoto varování si můžeme paradoxně vzít i povzbuzení: i v Božím hněvu jsme a zůstaneme Božími SYNY A DCERAMI. V dobrém i ve zlém – na skále v časech jistých i v dřevěném přístřešku v časech nejistých – zejména v dnešní době, když jsme naplněni obavami před vichřicemi Božího hněvu, hříchy našimi na naše hlavy uvedeného, jak vyznával Komenský. „Až potud nám pomáhal Hospodin z milosti..., z lásky k spasení dal nám svého Syna..., k nám co *Otec laskavý* k dítkám svým se zná...“ (EZ 550).

Bůh je OTCEM (hebr. *Av*) naším, a současně Otcem svého SYNA (hebr. *Ben*) Ježíše Krista. Ano, ještě je tu jedna slovní hříčka, která nám čírou náhodou ukazuje další kousek křesťanské zvěsti: tam, kde se spojují slabiky Otce a Syna – kde jako malé děti slabikujeme Boží Slovo a pokorně se ho učíme z kamenných desek Desatera (křehkých, a přece pevných, tak jako Davidova skla v naší budově) – právě tam, uprostřed maličkých, – uprostřed veselých zástupů v časech jistých, ale i mezi dvěma či třemi věrnými v časech nebezpečných, – právě tam je mezi námi Kristus, – *Otcův Syn* a úhelný kámen (*Av+Ben=Even*) Boží stavby a Boží církve. On sám je tou stavbou, kterou brány pekelné nepřemohou a ve které smíme růst. K tomu nám dopomáhej Bůh. Kámen a ámen.

J. A. Dus

PŘÍSTAVBA

a jak na tom jsme

Jsme rádi, že s Boží pomocí a požehnáním jsme směli dokončit výstavbu přístavby a slavnostně ji otevřít. Věříme, že bude sloužit svému účelu a přinášet vhodné zázemí pro setkávání různých skupin ve sboru.

V první řadě patří naše vděčnost Bohu, že nás vedl, ochraňoval a žehnal po celou dobu příprav, plánování a výstavby.

Rovněž naše poděkování patří celému sboru, že přijal toto dílo za své a prokázal úžasnou obětavost, nasazení a modlitební podporou. Nebereme to jako samozřejmost a chtěli bychom jménem staršovstva vyjádřit všem upřímné poděkování. V průběhu realizace bylo nutné provést některé změny v projektu a některé položky nebyly do projektu vůbec zahrnuty, protože se nedaly předvídat. To mělo samozřejmě dopad na výslednou cenu za dílo. Celkově bylo realizováno až 22 změn nebo doplňků.

V seznamu realizovaných změn a doplnění (viz níže) uvádíme významné položky, některé drobnější neuvádíme. V případě zájmu můžeme odprezentovat všechny položky.

Vysoutěžená částka dle projektu: 4 741 656 Kč

Odsouhlasené a realizované změny celkem: 903 764 Kč

- Opěrná zed': 152 830 Kč
- Svítidla: 70 076 Kč
- Audio vybavení: 213 229 Kč
- Fusingové sklo na čelní straně: 153 830 Kč
- Bourání skály kladivem: 30 608 Kč
- Dodatečná izolace Solvenda: 76 906 Kč

Výsledná cena projektu včetně změn: 5 645 420 Kč

(4 741 656 Kč + 903 764 Kč)

Navazující náklady a pořizovací náklady na zařízení: 429 941 Kč

Jednotlivé položky:

- Polygas přípojka plynu: 51 103 Kč
- Kuchyň: 179 207 Kč
- Zabezpečovací zařízení: 45 411 Kč
- Výroba a montáž vestavěných skříní: 40 000 Kč

- Stoly a židle: 5 400 Kč
- Výroba pracovních desek: 6 352 Kč
- Přebalovací pult: 6 613 Kč
- Nádobí, závěsy: 5 855 Kč

Celkové náklady (výstavba, změny, zařízení): 6 075 361 Kč

Je úžasné, že značnou část této sumy jsme byli schopni uhradit z darů jednotlivých členů sboru. Zbývá „pouze“ vrácení půjčky 1 milion korun.

Staršovstvo se na svém zasedání 13. 11. 2017 zabíralo možnostmi, jak tento dluh splatit v reálné době, tak, aby se, s přihlédnutím na možnosti sboru, splácení příliš neprotahovalo. Proto bychom chtěli předložit sboru velice smělý a ambiciózní plán:

- 1) staršovstvo navrhuje dobu splacení půjčky do 3 let. (tj. do konce roku 2020)
- 2) t.z. měsíční částka, kterou bychom měli dát dohromady, je 28 000 korun
- 3) v každém čísle časopisu Brána bude uváděn aktuální stav splacení

Věříme, že tento návrh staršovstva se potká s porozuměním celého sboru, a i splacení tohoto závazku sbor zvládne.

Děkujeme za Vaši podporu, Bůh Vám žehnej,

Za staršovstvo *Dušan Bruncko a Tomáš Bedrník*

SOKRATOVA TŘI SÍTA

„Jestlipak víš, Sokrate, co jsem se zrovna dozvěděl o tvém příteli?“

„Počkej chvílku“, odpověděl Sokrates. „Než mi cokoli řekneš, rád bych tě podrobil zkoušce. Říká se jí zkouška tří sít.“

„Tří sít?“ „Přesně tak“, pokračoval Sokrates. „Než mi začneš vyprávět o mém příteli, možná bude dobré na chvílku zkusit prosít to, co mi řekneš.“

První síto se jmenuje Pravda. Máš naprostou jistotu, že to, co mi chceš říct, je pravda?“

„Ne“, odpověděl ten člověk, „vlastně jsem to jenom slyšel a...“

„Dobře,“ řekl Sokrates. „Takže ty opravdu nevíš, jestli je to pravda nebo není.“

Teď vyzkoušejme druhé síto, síto se jmenuje Dobro. Chceš mi o mém příteli říct něco dobrého?“

„Ne, naopak...“

„Takže,“ pokračoval Sokrates, „chceš mi o něm říct něco špatného a nejsi si jist, jestli je to pravda. Ale pořád ještě můžeš zkouškou projít, protože zbývá ještě jedno síto. Jmenuje se Užitečnost. Je mi to, co mi chceš o mém příteli říct užitečné?“

„Ne, moc ne.“

„Dobrá,“ uzavřel Sokrates, „to co mi chceš říct není ani pravdivé, ani dobré, dokonce ani užitečné, tak proč bys mi to měl vyprávět?“

A já dodávám: jaké by bylo ticho, kdyby se nám včas vybavil Sokratův návod – půlka hovorů by byla zbytečná.

*A pokud je ten návod příliš dlouhý, stačí si vzpomenout na jeho kratší podobu: **Nepromluvíš křivého svědectví.***

RČ

PŘEDADVENTNÍ ODPOLEDNE

Ve čtvrtek 30. 11. jsme se sešli, abychom vytvořili adventní věnec do kostela a taky věnečky a vazby na dveře pro sebe a svoje přátelé. Sešlo se nás pět, a v milé atmosféře rostly v našich rukách pěkné výtvary.

Bylo by hezké, pokračovat v podobných akcích i v budoucnosti.

Také bych ráda poděkovala obětavým sestřám, které dodaly chvojí a zdobení na věnečky.

JP

PS: ZE SBOROVÉ KRONIKY:

v roce 1968 se v kostele zavádí nový obyčej : Milada Vávrová (později Dvořáková) dělá adventní věnec nad stůl Páně.

RČ

FEJETON O DOBRÉ VŮLI

Jakpakže to v Písmu je? Pokoj lidem dobré vůle? Jakože těm, co mají dobrou vůli, přináší Ježíš zasloužený pokoj, klid a odpočnutí? Po mnoho let jsem si opravdu myslel, že je to takhle. Četli jsme to přece z Lukáše takhle každý rok na vánocích. Teprve když jsem se stal hlavou rodiny a čítal jsem to já, tak

jsem si všiml, že v kralickém překladu stojí „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“

Nevím, zda si doma čtete také u stromečku druhou kapitolu Lukáše. Pro mě to má stále kouzlo. A pevně se držím textu kralického. Má jakési tajemství. Ekumenický překlad je místy takový váhavý. Zde nám nabízí dvě alternativní verze. Naštěstí „Sláva na výsostech Bohu“ zůstala, ale pak? Verze A: „na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ Verze B: „na zemi pokoj, lidem Boží zalíbení“. Nejsm s ani jednou verzí spokojen. Slovo zalíbení mi přes ústa nepřejde jak je rok dlouhý, a vlastně ani úplně přesně nevím, jak bych ho jeho význam vysvětloval svým vnoučatům. Že se mi jako něco líbí? „No tak proč dědečku nenapíšeš, že Bohu se lidé líbí?“ Někdy se mi zdá, že ekumenický překlad si osvojil politickou korektnost ještě dříve než byla vynalezena. Z druhé strany právě ta jeho opatrnost ve volbě termínů ho činí odolným vůči zjednodušeným výkladům.

Bible 21 se s tím nepáře. „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ A hotovo. Ale já jsem na Fleka nikdy až tak úplně nedal. Podezření, které vzkličilo, se značím rozptýlit Zelinovým a Jartymovým studijním překladem. A ejhle, opět dvě varianty: „a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení“. No to snad ne. Co ta druhá varianta? „a na zemi pokoj, v lidech (Boží) zalíbení“. To si mohou s ekumenickým potřást ruce. Ze všech těch vysvětlivek je mi ale jasné, že v řečtině bude jen „zalíbení“, a to „Boží“, to už je dílo překladatelské.

Začínám si připadat trochu jako Stanislav Motl a pátrám dál. New American Standard Bible, která se pyšní věrností originálu, má „Glory to God in the highest.“ To by šlo, to je dobrý. A pak „And on earth peace among men with whom he is pleased“. Na první čtení jsem zklamán, ale pak mi dochází víceznačnost tohoto překladu, který umožňuje dvojí výklad, možná podobně jako originál. Zvěstuje se tedy pokoj mezi lidmi a pak se říká buď, že Hospodin je s lidmi spokojen, nebo že ten pokoj má být mezi lidmi, se kterými je Bůh spokojen. Ovšem já jsem nespokojen. Ani jedna z těch dvou možností mi nesedne.

A tak zpátky ke kralickým. Mně je totiž jasné, jak to mysleli. Krk bych za to dal. Hned vám to vysvětlím. Jenom mne tak maně napadá, abych si zase moc nepískal. A taky mi napadá Luther, který měl do Písma obdivuhodný vhled. Kam se na něj hrabeme. Jenomže ten vhled byl tak hluboký, že se nebál říci, že by lépe bylo, kdyby v Písmu něco nebylo. Třeba Jakubova epištola. A to už je zase na pováženou.

Lidem dobrá vůle! To je přece zásadní postoj, jaký má Hospodin k člověku. Má vůči nám, nešikům, troubům a hříšníkům dobrou vůli. Tak jak je to na něm, tak je tam dobrá vůle. Snaží se nám porozumět. Přikrýt naše selhání. A protože to neumíme uchopit, pochopit, přijmout, tak posílá svého syna. Znamení té největší dobré vůle, větší než si dovedeme představit. A naše odpověď, pokud jen trochu tomu rozumíme, má být zase dobrá vůle. Vůči těm okolo nás, co se jim říká bližní. *Amen.*

A že jsem se nedotkl otázky, co že jsou to ty výsosti? No nedotkl. Slibuji, že pokud dostanu písemný dotaz, rozeberu to v prosincové Bráně 2018. Tedy mám dobrou vůli to eventuelně udělat. *Aleš Drápal*

VÁNOČNÍ BAZÁREK

je prodejní výstavka touhy přispět na přístavbu, a hodin a hodin ruční práce. A také tvrdohlavosti naší nejstarší členky *Marulky Hrbkové*, která už od Velikonoc, přes všechny své choroby a bolesti, sama vytváří a povzbuzuje ostatní k činnosti.

Největší podíl na práci měla druhá nejstarší seniorka, Dagmar Evaldová. Ta podle nákresu husitské farářky Jany Wienerové vytvořila perníkový Betlém. A také perníková srdce s hvězdou pro účinkující a hromadu malovaných perníčků – byly toho tři plné přepravky. Byli ještě mnozí další, kdo svou práci přispěli, a další, kteří pak do pokladničky ve tvaru přístavby vložili bankovky za to, co si odnesli domů.

A výsledek? 10 200 Kč na konto přístavby. Díky všem ■

OBSAH 12/2017

Vítejte	2
Ze sborového života	3
Křest Abigail Grulichové	4
Požehnání	5
služebnicím přímluvných modliteb	
Upoutávka	7
na knihu „O bouřce, Bibli a Martinu Lutherovi“	
Ezer mu postavte even	8
aneb jak proč se jmenuje naše přístavba	
Přístavba a jak na tom jsme	10
(finance)	
Sokratova tři síta	11
Předadventní odpoledne	12
Fejeton o dobré vůli	12
Vánoční bazárek	14
Obsah a tiráž	15

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 12/prosinec 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem (na obě adresy!):

mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz

Autorům děkujeme za články i fotografie.

... EZER MU POSTAVTE EVEN...